MICHEL DEMUTH

CURSA PĂSĂRII BUM-BUM

(DIN GALAXIALE, 2170)

„S-au emis nenumărate presupuneri cu privire la originea limbajului cîntat folosit de populațiile planetei Miage și care constituie una dintre trăsăturile lor cele mai pitorești, asemenea ciudatului cod radio aflat la loc de cinste timp de cîteva decade înaintea Imperiului din Canope și care era bazat pe tăceri, aliterații și schimbări de ritm în cadrul unei opere muzicale intitulată, în chip straniu, Cursa păsării Bum-bum. *Existența păsării Bum-bum e foarte îndoielnică. Poate că numeroasele războaie în care planeta Miage s-a angajat să fi provocat stingerea unei specii din care nu ne-a mai rămas decît numele...“*

GALAXIALELE

GALOP DE PROBĂ

Pasărea Bum-bum n-avea decît o foarte vagă asemănare cu unele mari păsări terestre. Să zicem că, de la vreo zece metri, împotriva luminii, atunci cînd Wiz era jos, la orizontul planetei Miage, un nou venit ar fi putut s-o ia drept un struț cu capul anormal dezvoltat.

La cîteva luni de la naștere măsura aproape doi metri. Avea două picioare lungi acoperite cu un fel de chitină deosebit de rezistență, care sfîrșeau cu niște labe suple, menite înaintării prin necuprinsele mlaștini de noroi ce se întind la ecuator.

Deasupra picioarelor, un trup voluminos și rotofei, aproape sferic, acoperit cu o blăniță de peri scurți, de un alb strălucitor. Pielea avea o gingașă culoare trandafirie în fața picioarelor, unde se afla orificiul pentru ouat.

Partea dindărăt a trupului rotund al păsării Bum-bum era însemnată de un evantai de pene stacojii. Dacă le cercetai, vedeai

că „penele" erau de fapt niște membrane pe care pasărea le putea agita imprimîndu-le mișcări complexe, al căror rost a rămas multă vreme misterios, pînă-n ziua cînd... Dar asta-l privește pe Kellus Berg.

Gîtul păsării Bum-bum era lung și foarte îngust, acoperit de mărunți solzi translucizi care i-au pasionat luni de zile pe ichtiologii pămînteni, pînă ce unul dintre ei a descoperit că-i vorba de o formă de viață independentă, simbiotă cu pasărea.

Capul era uriaș, cu doi pometi osoși acoperiți de peri la fel de albi și de netezi ca perii de pe trup. Ochii aveau opt fațete apărate de cinci pleoape evocînd diafragma unui aparat de fotografiat. Pliscul era lung, tare ascuțit și roșu ca penele-membrane. În interiorul lui se aflau numeroși dinți mărunți, care puteau sfărîma o mînă. Cîțiva oameni și-au dat seama de asta...

Pasărea Bum-bum n-avea aripi.

. . . . . .

Viețile păsării Bum-bum și ornitologului Kellus Berg au urmat linii aproape paralele, pînă a se întîlni...

. . . . . .

Pasărea Bum-bum n-avea încă un an cînd își părăsi zona natală și începu traversarea imensului deșert tropical, în căutarea unei zone-cuib.

În aceeași vreme și în măsura în care se pot stabili corespondențe peste prăpastiile spațiului-timp, Kellus Berg părăsea singur Pămîntul, îndreptîndu-se către Marea Universitate din Pol, capitala Confederației celor Patru Provincii ale lui Marte. Se consacra lumilor noi și, în 2150, Marte mai era stăpîna spațiilor interstelare și, mai ales, a Transmițătorilor. Într-o frumoasă zi de iunie, Kellus se înfățișă, așadar, la Marele Transmițător Atlantic ancorat în largul Bretaniei și fu reconstituit după o jumătate de secundă în Stația Universitară din Pol.

Cît privește pasărea Bum-bum, ea pierdu o săptămînă întreagă cu traversarea imensului deșert pe care oamenii aveau să-l boteze Cornul-cu-Praf. Solzii vii de pe gîtul ei o apărară (ăsta le era rolul) de mușcăturile broscoilor-tigri care trăiau în nisipul cu fosfat și țîșneau ca niște gloanțe, clănțănind din cumplitele lor fălci cu dinți otrăvitori.

De cealaltă parte a deșertului se afla un lanț de munți neînchipuit de înalți și pasărea Bum-bum crezu că-și dă sufletul. Dar descoperi pe versantul dimpotrivă o priveliște pentru ea nouă, cu poieni și păduri. Mai merse preț de trei zile înainte de a se opri lîngă niște coline împădurite, nu departe de un mic rîu cu ape zglobii, sigură că atinsese centrul zonei-cuib.

Trei ani de studii preliminare îl determinară pe Kellus Berg să-și aleagă viitoarea profesiune.

Cam tot atît îi trebui și păsării Bum-bum pentru a-și stabili hotarele zonei-cuib.

Kellus Berg se înscrise la douăzeci și patru de ani la secția de ornitologie a Universității, unde familia nu întîrzie să-l urmeze. La douăzeci și opt de ani își luă diploma, ieșind al doilea din promoție, ceea ce îi îngădui să-și aleagă cea dintîi misiune de studii printre zece lumi deosebite.

Crucișătorul Hertzsprung atinse în anul acela sistemul lui Wiz. Aparținea glorioasei Confederații și calele lui adăposteau elementele a două Transmițătoare.

Pasărea Bum-bum avea aproape treizeci de ani, ceea ce însemna pentru ea vîrsta adolescenței, și urmări cu multă curiozitate marea sferă de metal ce trecea peste coline, cotea deasupra rîului și se așeza în centrul zonei sale cuib. Asistă liniștită la debarcarea nenumăratelor ființe străine care începură să ridice niște arhitecturi ciudate de cealaltă parte a rîului. Dar lucrurile nu întîrziară să devină cît se poate de neplăcute atunci cînd, mai multe făpturi risipindu-se pe întinderea zonei-cuib, pasărea Bum-bum simți niște mîncărimi de nesuportat în partea posterioară a trupului ei rotofei. Mîncărimi ce deveniră repede o adevărată suferință. Pasărea Bum-bum cunoscu atunci, pentru întîia dată în viață, ura și mînia.

Kellus Berg nu era prea curajos. Din cele zece lumi care-i fuseseră oferite o alese pe cea mai sigură, cea mai ușoară, cea mai apropiată, ocupată de oameni de aproape un secol: Afrodita, a șasea planetă a lui Sirius.

Kellus părăsi Universitatea cu o teamă care-l mîră și pe el. Cinci ani petrecuți pe Afrodita îi îndreptățiră teama.

Durata unei prime misiuni era fixată de Confederație. Și ea mai era și invers proporțională cu riscul.

La sfîrșitul ședерii, Kellus Berg ura și înjura fiecare copac din junglă, fiecare bar din Gregory, capitala, fiecare fată, fiecare barman.

Se întoarse pe Marte și află că părinții lui tocmai se îmbarcaseră pentru îndepărtata planetă Bergson, în Tucan. Cererea lui de a fi repartizat pe Bergson fu respinsă, de vreme ce lumea aceea nu cuprindea nici o formă de viață înaripată. Fu trimis din oficiu pe Cartuș, a șaptea planetă a unei pitice albe, numită în chip ciudat Colțișor-Caraghios de către un Explorator Independent, care în același sector stelar mai avea la activul lui botezurile lui Iacă-Ne-Și-Aici, La-Mine-Acasă, Anason și Mîndra-Mea.

Cam la vremea aceea pasărea Bum-bum cunoștea în vecinătatea oamenilor neplăcute succesiuni de durere și plăcere. Oamenii se învîrteau în jurul ei cu tot felul de instrumente pe cînd Transmițătorul înălțat lîngă rîu revărsa la intervale regulate tone de material. Atunci cînd simțea mîncărimile binecunoscute, pasărea Bum-bum nu-și mai stăpînea mînia. Și ea luă cele mai neașteptate forme. Directorul bazei ceru de trei ori forului superior autorizația de a ucide pasărea turbată. De trei ori se lovi de un refuz.

Kellus părăsi Cartuș pentru un concediu pe Marte și căpătă, după nenumărate demersuri, autorizația excepțională de a-și vizita părinții pe Bergson. Era o călătorie lungă prin Transmisiuni succesive, cu corespondențe în locurile unde instalația era încă foarte rudimentară și panele cu putință. Întrezări astfel Einstein II (copaci vertiginoși sub un cer negricios), Lancelot (șuierul vîntului pe deasupra unui ocean alb ca zăpada), Fum-Albastru (un vulcan în depărtare și tunetul solului răscolit), Demberg V (nori verzi peste o cîmpie cu nuanțe demente) și Hue-Thon (la marginea unei păduri de plante cărnoase și unduitoare). Nu-i mai rămîneau pînă la urmă decît două săptămîni de concediu atunci cînd se

materializă pe Bergson, planetă oceanică presărată cu nenumărate arhipelaguri de caractere felurite. Prima bază (europeană) fusese instalată în apropierea ecuatorului și Kellus petrecu zile încîntătoare pe plaja albă, în tovărășia tinerei vecine a părinților lui, Natasa, cu care se căsători în ultima zi a concediului. Se întoarseră amîndoi pe Marte.

Cît despre pasărea Bum-bum, întreprinsese și ea o călătorie destul de lungă către marile mlaștini ale ecuatorului lui Miage pentru a-și depune primul ou. Știa că evenimentul era rezultatul direct al misterioaselor senzații pe care le încerca în contact cu turbații străini. Printre ele se aflau, într-adevăr, unele destul de plăcute, iar cîteva erau uneori delicioase. Asta o scăpă pentru o vreme de celelalte senzații: mîncărimi, dureri, țiuituri de neîndurat.

Kellus Berg și soția lui debarcară în 2165 pe Viță-Verde. Viță-Verde avea vreo zece continente, dintre care cel mai temperat cuprindea nesfîrșite lacuri și păduri de conifere palide, străbătute de fluvii liniștite ce reflectau cerul galben ca lămîia pe care nori de păsări minuscule și prietenoase păreau că sfîrîie din cînd în cînd.

Cam la vremea asta pasărea Bub-bum își încheia minunata și odihnitoarea ședere în Marile Mlaștini. Cunoscuse extazul ouatului și putuse admira sfera perfectă a oului alb, împestrițat cu aur. Un instinct imemorial o rechemă apoi spre zona-cuib, în ciuda oamenilor din ce în ce mai numeroși și a mîncărimilor pe care i le stîrneau.

Kellus și blînda lui Natașa, precum și tînărul Carel, părăsiră cu părere de rău Viță-Verde și se înapoiară încă o dată în sistemul solar.

Kellus află de noul lui post și numele de Miage nu trezi în el nici cea mai slabă urmă de entuziasm.

În vremea asta, îndemnată de mîncărimile de neîndurat pe care le resimțea în partea posterioară a trupului ei rotofei, pasărea Bum-bum se dedă la grave represalii împotriva bazei de pe Miage. Lucrurile ajunseseră la acest stadiu cînd Kellus Berg, soția și fiul lui se materializară în Transmițătorul local.

PORNIRE

Winnifred Chafiro, director al Bazei Confederate de pe Miage, își ridică mirat sprîncenele descoperind un vlăjgan solid de un metru optzeci și cinci, cu hălăciuga neagră și creață, abia însemnată de cîteva pete cenușii. Avea o față largă și deschisă. Ochii limpezi reflectau un dram de neîncredere. Chafiro socoti că erau respect și teamă, și, cum își închipuia că era în genere temut, îl găsi pe Kellus foarte simpatic.

— Berg, spuse el, am primit recomandări excelente în ce te privește. În afară de asta, ți-am citit tratatul despre păsările de pe Cartuș și..., șovăi, că nu făcuse decît să parcurgă repede opusculul destul de auster al lui Berg și nu cuteza să riște o apreciere prea precisă.

— A fost o muncă distractivă, declară cu blîndețe Berg, pentru a-l scoate din încurcătură. Cartus e o lume puțin plăcută și trebuie să găsești cu ce să-ți treci vremea...

Zîmbi și așteptă. Chafiro se gîndi deodată la pasărea Bum-bum. În clipa cînd deschidea gura, se auzi zgomotul formidabil al unei năruiri. Apoi un sunet ciudat : „Bum-bum !", ca o tobă cu o rezonanță deosebit de adîncă. „Bum ! Bum !"

Pe două picioare subțiri, o siluetă înaltă străbătu curtea lăsînd în urmă o dîră de praf. Un nou trosnet și larmă de glasuri. O sonerie țîrîi.

— Iartă-mă, spuse încetișor Chafiro, a cărui frunte strălucea de sudoare.

Se plecă spre ecranul unui comunicator interior. Interlocutorul lui se exprima în cuvinte sacadate, întretăiate de gîfîieli și injurături. Cînd directorul își înălță capul, privirile-i erau pline de o adîncă tristețe.

— Domnule Berg, mă tem că nu vei putea aprecia într-adevăr clima plăcută a regiunii. Sosirea dumitale coincide cu evenimente destul de dramatice și se întîmplă că... Se întrerupse nemaigăsindu-și cuvintele. Se ridică în sfîrșit, ocoli biroul și puse o mînă compătimitoare pe umărul lui Kellus. Gestu-l neliniști mult pe ornitolog. Sînt sigur, adăugă anevoie directorul, că ne vei scoate din încurcătură. Vai ! Oftă. Nu-i vorba numai de pasărea asta afurisită... Dar fiecare cu problema lui...

Și-l împinse pe Kellus spre ieșire.

Kellus Berg ieși în marea curte a bazei și clipi de cîteva ori. Wiz se ridica pe cer și lumina lui albă era de pe acum orbitoare. Nu era totuși prea cald, căci primăvara abia începea în acea regiune de pe Miage.

— Kellus! (Se întoarse și-i zîmbi soției.) Doar n-ai să începi să te ocupi și de pasărea asta mare? Directorul ți-a spus să citești mai întîi dosarul și să privești filmele...

— Mă intrigă, spuse el. Nu știu, dar...

Clătină din cap. Urmărit de privirea îngăduitoare a soției și pîndit de noii colegi intrigați, adunați de cealaltă parte a ferestrelor, se îndreptă spre cîmp.

Riul strălucea cu nenumărate focuri. Se opri la malul apei și atunci zări pasărea Bum-bum. Părea că doarme în inima poienii smălțuită cu flori albe. De la depărtarea la care se afla, Kellus nu-i deslușea decît capul uluitor și lungul pîlsc roșu.

Tare curios, ornitologul se așeză pe mal și așteptă inițiativa păsării. După o clipă se apucă să strîngă pietricele multicolore pe care le zvîrlea în apă. Nădăjduia cumva să deștepte păsăroiul. Dar marele cap alb rămînea nemișcat, cu ochii închiși. Pîlscul rigid părea o armă amenințătoare.

Pînă la urmă Berg stabili contactul la postul portativ care-i servea drept medalion și-și chemă soția:

— Dacă ai o clipă liberă, draga mea... ai putea să vii pînă aici? Și cum îi cunoștea firea (sau credea că i-o cunoaște), adăugă: Nu e nici un risc. Am un aruncător-de-lumină și aș putea pleda pentru legitima apărare...

Chiar în clipa aceea pasărea Bum-bum se ridică dintr-un singur salt. Mai tîrziu, faptul avea să constituie pentru Kellus cel dintîi indiciu. Bum-bum se apropia atunci de patruzeci și doi de ani și mai avea înaintea ei două secole de existență. Atingea cinci metri înălțime și n-avea să mai crească. Trupul rotund era de o albeață orbitoare în soare și picioarele-i lungi și drepte păreau doi țăruși înfipți în sol. Își răsuci capul către Kellus și pîlscul i se întredeschise pentru a lăsa să se audă un Bum! Bum! minios. De unde se afla, ornitologul izbuti să întrezărească, în fundul pîlscului, membrana vocală. Pasărea Bum-bum se întoarse apoi și-i înfățișă în chip jignitor dosul, agitîndu-și buchetul de false pene roșii.

— Foarte bine, foarte bine, bătrîno! șopti Kellus. Voi ști să mă arăt răbdător.

Se ridică și merse de-a lungul riului pînă la vadul de care-i pomenise Chafiro. Își scoase sandalele, suflecă marginea pantalonilor bufanți și trecu pe celălalt mal, strîmbîndu-se la atingerea apei reci.

Poiana cu iarbă și flori albe se întindea pînă-n dreptul colinelor împădurite. Privirea lui Kellus abia dacă alunecă peste frunzișul violet al copacilor-fluturi care constituiau podoaba supremă a regiunii. În peisajul liniștit îl pasiona doar pasărea Bum-bum.

Nu-l mai despărțeau de ea decît vreo zece metri și pasărea îi apărea impozantă. Dar nu simțea nici o teamă în vreme ce se apropia de ea cu pași rari. Îi studia volumul trupului, materia netedă a labelor și ochii fațetați, în care soarele se multiplica. Pîls-

cul se căscă din nou mare și pasărea scoase același strigăt furios: Bum! Bum!

Kellus zîmbi.

— Pe cuvîntul meu, spuse el, ai înghițit o tobă!

Se răsuci și văzu silueta plăpîndă a Natașei, care venea spre riu. Kellus urmă să înainteze. În sfîrșit, se opri la trei sau patru metri de pasăre, cu mîna prudent așezată pe mînerul armei. Simțea o emoție nemaiîncercată. Nu era teamă, ci mai degrabă o curiozitate nedomolită, amestecată cu oarecare... da, oarecare simpatie. Pasărea Bum-bum îl domina cu toată înălțimea ei, iar Kellus nu ignora faptul că se afla puțin cam prea aproape de ea pentru a se putea apăra cu eficacitate în caz de primejdie. Dar ornitologul era, într-un fel, subjugat. Nu mai văzuse niciodată o pasăre atît de mare, nici atît de caraghioasă. Pasărea Bum-bum avea ceva caricatural, ceva nostim, care-l mișca pe ornitolog. Nu mai vizionase desene animate din copilărie, dar amintirea rămînea în el, dragă și colorată, amuzantă și vie.

Bum! Bum! făcu din nou pasărea ciudată. Dar acest Bum! Bum! era diferit de celelalte, în mod subtil diferit.

Kellus înălță capul și, încetișor, dădu ocol noii sale prietene. Se opri sub buchetul de pene roșii și le observă mișcările complexe. Se gîndi la un radar.

— Ascultă, amico, zise el reîntorcîndu-se sub capul păsării, n-am venit să-ți pricinuiesc necazuri. Cu mine n-ai de ce să faci Bum! Bum! Nu mă impresionează. Am mai văzut eu și altele... Și nu te sfătuiesc să vii să-mi devastezi biroul, dacă nu vrei să-ți smulg una cîte una penele din coadă, oricare le-ar fi rostul. Directorul nu mi te-a prea vorbit de bine. Depinde deci de tine să sporești bruma de stimă pe care ți-o port.

— Bum! făcu pasărea, o singură dată și într-un fel aproape prietenos.

Kellus se gîndi, dar nu mai găsi nimic de adăugat. Își răsuci capul către soția, care-l pîndea cu neliniște, de cealaltă parte a riului, și dădu din mînă ca s-o liniștească.

Convorbirea fusese destul de lungă pentru un prim contact și Kellus se depărtă. Trecea rîul, cînd pasărea Bum-bum începu să danseze pe loc, dînd din cap cu putere. Vădea o mare supărare și, desfășurate, falsele-i pene stacojii erau străbătute de fiori convulsivi.

Perplex, Kellus rămăsese locului, cu picioarele în apa înghețată. Neliniștit deodată, țîșni pe mal, se încălță repede și o apucă de braț pe Natașa.

— Vino. Ar fi mai bine să ne reîntoarcem la bază.

Pasărea Bum-bum tropăia pe loc. Își coborî capul greoi și-și împinse amenințător pliscul roșu.

Începură să alerge spre intrarea bazei și Kellus îl zări pe Chafiro, care făcea gesturi mari. În vîrful turelei de pază, ațintit asupra păsării înfuriate, un tun-lumină se punea în poziție de tragere. Dar ajunseseră la intrare fără ca Bum-bum să fi trecut rîul.

— Dumnezeule mare, domnule Berg! strigă Chafiro. Atît de puțin ții la viață?

„Am făcut oare vreo greșeală? se întrebă Kellus. Dar care? Și de ce n-a atacat?"

Directorul urma să vorbească, amestecînd reproșuri și avertismente.

— Haide, spuse în cele din urmă. Am primit tocmai banda cu știri de pe Marte și o retransmitem Cercetașilor... Pe planeta patrie se întîmplă lucruri neliniștitoare. Dădu din umeri și oftă: fiecare are necazurile lui... Dar nu ți le mai complica pe ale dumitale, domnule Berg!

În vreme ce-l urmau pe volubilul director către marea sală comună, Kellus se încruntă. Un amănunt nu-i dădea pace, fără să-l poată identifica. Mai tîrziu avea să constituie al doilea indiciu, dar pentru moment totul în el era încă nelămurit.

— Ajutați-mă să recapitulez toate astea, le spuse a doua zi Kellus celor trei colegi și subalterni ai săi. Simt nevoia de a înțelege mai bine... Pasărea Bum-bum are o mare însemnătate pentru viitorul planetei Miage...

Se opri din vorbă pentru că nu înțelegea de loc de ce spusese toate astea. Nimic nu-i dovedea că pasărea era mai importantă decît toate celelalte probleme puse de Miage.

— Bineînțeles, spuse Jubbard Dozzi, ciudat omuleț negricios cu ochi imenși. Pasărea Bum-bum are pentru noi o mare importanță... Toată lumea întîmpină necazuri din pricina ei. Dar nu-i numai ea... Se opri din vorbă și prinde un semn de încuviințare din partea colegilor. Unele animale întîrzie lucrările. Fără a mai vorbi de insectele care provoacă o febră, ce ține trei zile...

Kellus ridică mîna.

— Miage e, așadar, un infern? întrebă el.

Dozzi ridică din umeri.

— Ba nu. În afara deșertului lui Warington și a marilor mlaștini de la ecuator, toate regiunile sînt colonizabile. Atmosferă înviorătoare, climă prea puțin capricioasă... Numai că fauna pare să înnebunească din cînd în cînd. Bum-bum se comportă ca și ceilalți.

— Care ceilalți, mai precis? întrebă Kellus.

— Există cîrtițele miagene, zise Varkov, un uriaș blond și viguros, ale cărui mîini păreau niște cupe de excavator. Și păianjenii-dansatori.

— Bondarii roșii, spuse Galella, care era de fel din Centura lui Mercur și semăna cu o foarte veche mumie.

— Și sfredelitele, supralicită Dozzi.

— Sfredelitele?

— Un fel de insecte minuscule care trec prin toate deschizăturile și se înfig în piele... După aia te pomenești cu o erupție de coșuri.

— Hm, hm, făcu Kellus, dînd din cap. Și presupun că toate insecticidele au dat greș?

— Toate. Și-apoi... cunoașteți legile ecologiei.

Kellus încuviință.

— Evident, spuse. Directorul m-a făcut să înțeleg situația. Miage e o planetă recunoscută drept prielnică și colonizabilă, care nu poate fi totuși colonizată atîta vreme cît specii ostile atacă oamenii.

— Dar riscul nu-i atît de mare încît să permită excepții de la Regula de Agresiune, zise cu amărăciune Dozzi. Într-un cuvînt, rabzi sau pleci...

— S-ar putea să găsim totuși o soluție, spuse liniștit Kellus. Multe lumi erau întocmai ca Miage, la începutul amenajării lor...

— Dar nu chiar ca Miage, spuse Varkov. Aici ostilitatea nu e permanentă, pricepeți? Bum-bum a stricat ieri turnul-radar și a dărîmat o bună parte din sera botaniștilor. Dar nimic nu dovedește că va ataca și azi.

— În unele zile, zise Dozzi zîmbind, te-ai duce pînă și să-i gîdili pseudopenele. Uite, în timpul Orei Cercetașilor se petrece o minune. Mai că nu vine să-ți mănînce din palmă...

— Ce e Ora Cercetașilor?

— O... un mic program de radio destinat bravilor noștri Cercetași pierduți pe marele continent. O manie a lui Chafiro... Toată lumea o ascultă, dar mă întreb dacă-i atît de plăcut să auzi susurîndu-ți-se un cîntec duios în inima deșertului lui Warington.

Mai tîrziu, ăsta a constituit al treilea indiciu pentru Kellus.

După masă se duse în poiană împreună cu Dozzi, dar pasărea Bum-bum nu se vedea nicăieri.

— Probabil că se plimbă pe coline, spuse Dozzi. Îi plac mult copacii-fluturi. Are un domeniu uriaș.

— Știu. Și noi ocupăm centrul domeniului.

— Credeți că asta o supără? Oricum, faptul n-ar schimba datele problemei. Bătrînul Chafiro n-ar muta baza nici pentru tot aurul din univers. E un adevărat colonist, știți. Vreți să pornim în căutarea lui Bum-bum?

Kellus încuviință și se îndreptară către crupele violete ale colinelor.

— Poate că ar fi mai bine să chemăm o bulă automată, zise Dozzi. Dacă minunăția se află la kilometri depărtare...

Avea aparatul prins de reverul bluzei și își rosti cele șase cifre ale indicativului înainte de a cere trimiterea unei bule.

Solul se lăsă atunci de jur-împrejurul lor, în timp ce percepeau un zgomot ciudat și neliniștitor, un fel de rontăit uriaș, de parcă mii de dinți ar fi măcinat pămîntul.

— Iute! spuse Dozzi, apucîndu-l pe Kellus de braț.

Alergînd, făcură cale întoarsă. Bula se ivi deasupra bazei și se năpusti în direcția lor. Dar pămîntul părea să le fugă de sub picioare. Rontăitul se amplificase. Solul poienii crăpa ca albia unui rîu secat. Bula se afla doar la trei metri de ei, coaja ei transparentă strălucea în soare. Dar căzură amîndoi urlînd și noaptea se lăsă peste Kellus, în vreme ce mîinile i se agățau deznădăjduit de bulzii cu iarbă.

— Regula de Agresiune a fost promulgată în 2120, Berg. Și nu putem dovedi că manifestările ostile ale anumitor specii pun într-adevăr baza în primejdie.

Chafiro ședea la căpătîiul lui Kellus, dar în clipa aceea părea să se înduioșeze mai degrabă pentru el însuși decît pentru soarta ornitologului.

— Nu vă cer să vă atingeți de ecologia lui Miage, spuse Kellus, nu, în nici un caz. Se ridică în capul oaselor și-i zîmbi Natașei, așezată în fața directorului. Aș vrea să vă atrag totuși atenția asupra faptului că Dozzi și cu mine am fi putut fi uciși de cîrtițele astea. Au încercat să ne îngroape de vii. În privința asta, nici o îndoială. Și dacă n-ar fi sosit bula... Trebuie să luăm măsuri... Trebuie să vedem ce-i de făcut.

— Ce-i de făcut? Chafiro își ridică sprîncenele. Dar baza există de zece ani, Berg. Crezi că n-ar fi trebuit...?

— Tocmai. În istoria asaltării unei lumi, zece ani e foarte puțin. Aș vrea să vă citez o axiomă: „Caută-l pe cel pe care-l stînjenești". Varkov mi-a spus ieri, în legătură cu pasărea Bum-bum, că dușmănia ei nu-i permanentă, că uneori e foarte sociabilă. Ce părere aveți? Tot așa stau lucrurile și cu cîrtițele, bondarii, păianjenii și sfredelitele?

Chafiro încuviință.

— Cam tot așa, da. Sînt perioade calme, cînd totul pare că vrea să se potolească, și apoi...

Își ridică mîna într-o mișcare vagă, plină de oboseală. Kellus luă un aer gînditor.

— Ceea ce contează e prudența, șopti ca pentru sine. Poate că vom avea nevoie de mult timp... Privi spre Chafiro. Cred că am să mai tocesc o dată dosarul Bum-bum. Apoi... mă voi deda la cîteva experiențe.

— Ți se pare că stînjenim în vreun fel gîngăniile astea?

— Cu siguranță. Pe celelalte lumi există numeroase cazuri de alergie față de oameni... Și chiar pe Pămînt.

Rămas singur, Kellus se apucă să recapituleze diversele faze ale primului său contact cu Bum-bum. Și primul indiciu se contură pe nesimțite. Pasărea se ridicase dintr-un salt cînd o chemase pe nevastă-sa. Să fi fost din pricina glasului său? Nu vorbise totuși prea tare. Apoi se apropiase... Penele false... Se învîrteau și se răsuceau pe numeroase ligamente... Ca niște radaruri. Da, se gîndise la radaruri. Sau la antene... Aici trebuia căutat, în orice caz. De ce se supărase Bum-bum apoi? Își ațintì privirile asupra celor trei Luni limpezi ce se detașau pe fondul de praf stelar și lunecau către capătul nopții.

„Reacționează cînd se vorbește, își spuse. Doar dacă..."

Pasărea putea fi telepată, ca elefocile de pe Venus. Mai era și cazul uimitor al satelitului Sfintei-Lea-De-Dincolo-De-Cer.

Adormi și retrăi accidentul din cursul după-amiezii. Se zbătea printre tone de pămînt umed, în timp ce cîrtițele de pe Miage îl mușcau de mîini.

Cînd se deșteptă, cele trei indicii se adunaseră pentru a alcătui un tot încă nițel incert.

Varkov veni val-vîrtej.

— Ar trebui să vezi o chestie, Berg! Bum-bum se ia de Transmițător. Parc-ar fi nebună...

Kellus clătină trist din cap. Apoi întrebă deodată:

— Varkov... banda cu știri a sosit, nu-i așa?

Colegul lui păru mirat.

— Da, bineînțeles. De altfel, știrile nu sînt bune.

— Și Chafiro pune să fie retransmise pentru Cercetași?

Varkov încuviință.

— Să fie al dracului, Varkov! Cheamă-l repede pe Gallela. Cred că am dat de ceva serios!

Ambii colegi se uitau uluiți la Kellus.

— Dar, în sfîrșit, spuse încetișor Varkov, ar trebui să...

Kellus ridică mîna.

— Sînt de acord că descoperim pentru întîia dată una ca asta, dar nu-i de loc cu neputință ca Bum-bum să fie enervat de emisiunile noastre de radio.

— Ce vă face să credeți asta? întrebă Gallela.

— Legătura strînsă dintre... să zicem crizele păsării Bum-bum și folosirea postului de radio. Bum-bum s-a înfuriat chiar acum din pricina emisiunii de știri. Sînt încredințat de asta...

— Dar cum ar putea...? Varkov zîmbi. Iartă-mă, dar pare caraghios...

— Varkov..., nu mi-ai vorbit de Ora Cercetașilor?

Uriașul încuviință.

— Iată o dovadă. Chiar dumneata mi-ai spus că Bum-bum era neobișnuit de liniștită în timpul emisiunii.

— Dacă teoria ar fi justă, ar trebui să fie înfuriată, dimpotrivă... Varkov tăcu și-și clătină capul, zîmbind. Ah! nu... Nu cumva vrei să spui că...

— Ba da, Varkov. Bum-bum pare să guste muzica.

— Și receptorul? spuse Gallela. Încă nu ne-ai spus unde se află...

— Dați-mi schema cea mare cu sistemul ei nervos... Kellus întinse mîna, arătînd o rețea deasă aflată în spatele trupului păsării, chiar sub pseudopene. Nu sînt un geniu, adăugă el, dar m-am gîndit din capul locului că penele astea false ne vor da soluția. Uite aici, Varkov... Ai botezat regiunea asta plexul V. Iată receptorul. O să-l demontăm în întregime...

— Dar știi că nu ne putem atinge de pasăre...

— Și hărțile tridi, Varkov? O să-i punem niște muzică. Vom vedea dacă ne calcă în picioare sau face un ou...

PRIMUL VIRAJ

Chafiro păru încurcat auzind cererea ornitologului.

— În fond, dorești să anexezi pentru o jumătate de oră emițătorul bazei numai în folosul secției de ornitologie?

— Exact, zise Kellus.

Chafiro clătină din cap.

— Domnule Berg, te afli aici de trei zile... Apreciez faptul că pui atîta inimă în meseria dumitale... Ridică glasul. Dar ai vrea să mă faci să cred că ai și rezolvat problema atunci cînd predecesorii dumitale...

— Cer iertare, dar Bum-bum n-a fost încredințată decît de curînd secției de ornitologie. Vă pot declara că în cîteva zile, în cîteva ore poate, pasărea nu va mai reprezenta o primejdie. Chafiro oftă. Ba cred chiar că toate problemele noastre vor fi rezolvate dacă teoria mea se verifică... Ceea ce am toate motivele să cred.

Scoase o filă din buzunarul scurtei și i-o întinse lui Chafiro. Acesta parcurse primele rînduri și se încruntă :

— La dracu, Berg... Vrei să...

— Să se difuzeze totul timp de o jumătate de oră, cu începere de la prînz. E foarte important...

Chafiro puse foaia jos.

— De astă dată mă înclin. Dar muzică de Dvorak, mărturisește că pare ciudat...

— *De fel. Programul pe care vi l-am însemnat aici nu-i decît* un rezumat al celor difuzate în ultimele zile.

— Ce legătură ? întrebă Chafiro, care părea copleșit de toate *necazurile lumilor locuite. Să fi devenit Bum-bum melomană ?*

— Întocmai, spuse Kellus. Întocmai...

— Și dacă dăm greș ? întrebă Varkov. Dacă Bum-bum ne trimite o criză în timpul emisiunii muzicale ?

Kellus se opri și declară cu gravitate :

— E cu neputință, înțelegi ? Cu neputință. Porni din nou. Uite cum o să facem. Dozzi e din nou pe picioare. O să ia o bulă împreună cu dumneata, Varkov. Gallela și cu mine rămînem jos. Pe *la 11,30 vom începe o convorbire prin radio. Vom vorbi despre* ce s-o nimeri... Important e să trăcănim... ca niște coțofene. Ne vom opri înainte de prînz.

— Dacă ai dreptate, Bum-bum ar trebui atunci să fie furioasă.

— Exact. Și ar trebui să se liniștească auzind muzică. Și se va liniști.

Pasărea Bum-bum își înălță cei cinci metri printre ramurile unui copac-fluture și-și clătină mînios capul. Resimțea primele mîncărimi și știa că aveau să se transforme peste cîteva clipe într-o suferință de neîndurat. Din nou o încercară ura și amărăciunea. Străinii ăștia neîndemînatici, atît de plăcuți uneori, deveneau altă *dată niște monștri. Încă nu se pricepuseră să comunice cu ea și se* mulțumeau să-i inunde zona-cuib cu strigăte și chemări sălbatice. Mîncărimile ajunseră foarte repede mai puternice și pasărea scoase un Bum-bum ! cumplit. Părăsi copacii-fluturi, a cărora umbră violetă îi era plăcută, și țîșni în plină lumină, îndreptîndu-și pliscul către clădirile străine. Zări obiectul zburător, cele două făpturi ce străbăteau cu mersul lor șovăielnic poiana și porni la atac.

MICHEL DEMUTH

CURSA PĂSĂRII BUM-BUM

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

— Atenție ! avertiză Kellus. Iată dovada !

Începu să alerge către rîu, urmat de Gallela.

— Îi înfig în pene un ac anesteziant ! zise Varkov, din bulă.

— Nu ! Am fi siliți să... reîncepem. Kellus gîfîia, alergînd. Pasărea uriașă era numai la cîțiva metri. Cîntă, Varkov. Sau fluieră.

Se aruncară în rîu și înotară deznădăjduit spre mal. Kellus auzi doar cînd atinse celălalt mal vocile îmbinate ale lui Varkov și Dozzi, care se străduiau să facă de recunoscut Micuța mea din Altair, un cîntec ce fusese la modă cu zece ani în urmă. Se răsuci pe călcîie.

Pasărea Bum-bum își oprise atacul furios. Nemișcată acum, părea să contemple în rîul cu ape scăpărătoare imaginea deformată a trupului ei impunător. Varkov și Dozzi tăcură.

— Continuați ! răcni Kellus. Repede !

Într-adevăr, Bum-bum se agita din nou și-și deschidea pliscul, arătîndu-și dantura de temut.

Varkov și Dozzi trecură la Nisipurile purpurii, după care Dozzi fluieră ca solist Pămînt plin, o baladă care făcuse să plîngă zeci de echipaje.

— Ei... ce se aude ?

Kellus recunoscu glasul lui Chafiro. Din curiozitate sau neliniște, directorul se pusese probabil pe lungimea lor de undă.

— Nimic. Doar o mică experiență...

Chafiro nu răspunse. Epuizat, Dozzi se opri pe ultima notă joasă a Pămîntului plin, iar Kellus îi urmă cu Tennessee Waltz, o

vechitură care-i plăcea. Peste cîteva minute Gallela riscă primele măsuri ale unui cîntec ritmat şi repezit, dar se opri la un semn al lui Kellus. Bum-bum, într-adevăr, nu părea încîntat. Pseudopenele i se suceau şi se învîrteau în toate sensurile şi-şi deschisese din nou pliscul, bătătorind pămîntul cu labele ei imense.

— Prinzul! strigă Kellus. Domnule director, daţi drumul la program.

Şi schimbară lungimea de undă pentru a asculta un fragment din Simfonia lumii noi.

Pasărea Bum-bum cunoscuse rareori o senzaţie mai voluptoasă. De parcă mîncărimile şi durerea nici n-ar fi existat. În străfundurile fiinţei ei nu mai erau decît înaintări inefabile, valuri de linişte care luau naştere în partea posterioară a trupului şi-i amorţeau picioarele. Stătea nemişcată pe malul rîului, plină de recunoştinţă faţă de străinii care ştiau să-şi obţină astfel iertarea. Lîngă multiplele imagini ale soarelui, trupul ei rotofei ca un nor alb şi rotund se oglindea în apa limpede. Bum-bum îşi căscă pliscul şi scoase un Bum! Bum! plin de duioşie.

LINIE DREAPTĂ

— Ce-ţi face dihania? întrebă Chafiro.

— Totu-i în regulă. Am avut dreptate, răspunse vesel Kellus. Vă rog să continuaţi...

Se auzi un fel de mîrîit.

Studiul al doilea pentru contrabas electronic de Fulnikov îi urmă atunci lui Dvorak. Kellus îi alesese pentru pricini deosebite. Într-adevăr, contrabasul electronic evoca pe alocuri ciudatul strigăt al păsării, un fel de explozie adîncă, interioară. Aştepta curios rezultatul. Acesta nu se lăsă aşteptat...

Fără veste, plăcerea fusese înlocuită de o nouă senzaţie cumplită, înspăimîntătoare, pe care pasărea Bum-bum o identifică doar după un timp. Era indignare şi mînie.

Percepea o imitaţie grotescă a propriului ei strigăt. Pentru întîia dată în cursul existenţei ei de pasăre Bum-bum, cineva îşi bătea *joc de ea. Scotea strigătul* care putea căpăta toate înţelesurile şi putea fi tunet de duioşie sau de mînie... Pasărea Bum-bum nu putea răbda una ca asta.

Trecu rîul şi picioarele ei se prefăcură în două puternice biele care o duseră spre intrarea bazei. Niciodată încă nu atacase atît de repede şi paznicii, surprinşi, nu avură răgazul să declanşeze dispozitivul special de apărare.

Pasărea Bum-bum pătrunse în curtea cea mare şi se apucă mai întîi să dea iama într-o încărcătură de fructe şi legume care tocmai sosise prin Transmiţător.

Din biroul lui, îngrozit, Chafiro văzu pasărea cea mare tocînd mărunt salatele, zvîrlind către cer salve de cartofi (o comoară!) şi terciuind dovlecii. Apoi nu mai văzu nimic, deoarece, răsucindu-se cu tot trupul şi împinsă de o miraculoasă intuiţie, pasărea uriaşă se năpusti drept către mica încăpere liniştită a directorului.

lar Chafiro plonjă îndărătul marelui panou de comunicare. Personalul bazei avu astfel ocazia unică de a descoperi în prim plan fața palidă a directorului, care cerea ajutor.

Apoi se auzi un zgomot îngrozitor atunci cînd pasărea Bum-bum făcu praf poarta și încercă să-și vîre în birou gîtul cel lung.

A doua parte a Studiului pentru contrabas electronic de Fulnikov fu întreruptă în chiar clipa aceea.

Kellus și Gallela se priviră. Erau mînjiți de noroi. La cîțiva centimetri de locul unde se aruncaseră pe burtă se vedea urma foarte clară a unei labe. Bula tocmai coborîse, iar Varkov și Dozzi țîșniră din ea, palizi și muți.

— Sînteți răniți? Sînteți...

Varkov tăcu. Privea către bază și ochii i se măriră și mai mult.

— Dumnezeule mare, șopti Gallela. E ziua...

Un nor de praf părea să se fi alcătuit înaintea intrării. Se deplasa cu repeziciune, în vreme ce volumul lui sporea. Kellus privi cu mai multă atenție și desluși niște ciudate reflexe metalice în mijlocul acestui nor în mișcare. Apoi își mușcă buzele cînd Varkov spuse:

— Sfredelitele...

Rămaseră nemișcați, descumpăniți. Nu era nimic de făcut. Miage se răsculase din nou împotriva oamenilor.

Apoi totul încetă ca prin farmec. Norul se ridică de pe bază și se destrămă la cîțiva metri înălțime. Înalta siluetă a păsării Bum-bum se ivi din nou și înaintă în direcția ornitologilor.

— Hai... să fluierăm, spuse Kellus. Repede!

Se apucară să masacreze Wilhelmina de Venusia, în vreme ce, solemnă și biruitoare, Bum-bum trecea la trei metri de ei, cu capul sus. Coji de zarzavat îi împodobeau gîtul și semințe amestecate cu stropi de noroi îi străluceau pe coaste ca niște giuvaeruri.

Trecu rîul și se depărtă în poiană.

— Ei bine, zise cu un glas sinistru Chafiro, presupun că ești mulțumit...

Respectabilul director al Bazei Confederate de pe Miage era lungit în pat. Fața lui oferea o gamă de culori interesante, în care trandafiriul cel mai gingaș se învecina cu un violet otrăvit. Pînă și coșurile lui erau albe ca niște mărgăritate. Nu cruțau nici o porțiune a pielii și Kellus bănui că avea coșuri pînă și în gură. O urmă albăstruie pe frunte, își spuse, trebuie să fi fost pricinuită de atacul păsării Bum-bum și nu de sfredelite.

— Iertați-mă, spuse cu blîndețe ornitologul, dar trebuie să vă mărturisesc că sînt tare mulțumit...

Fălcile lui Chafiro se zbuciumară ca niște concasoare.

— Ai de gînd... să mai întreprinzi și alte experiențe?

— Păi... prima problemă e acum rezolvată, domnule director. Și totuși...

— Da?

Kellus își ridică mîinile.

— Multe lucruri rămîn neexplicate, deşi le-am bănuit... Mă refer la atacul sfredelitelor.

— Atacuri au existat întotdeauna, spuse Chafiro, plimbînd o privire melancolică peste braţele lui, la intervale mai mult sau mai puţin lungi.

— Dar de astă dată sincronizarea a fost evidentă !

— Sincronizarea ?

— Între atacul păsării Bum-bum şi cel al insectelor.

Chafiro îşi înalţă sprîncenele.

— Berg, rosti el încetişor, mă întreb dacă ni s-a trimis un geniu sau un biet nebun iluminat. Întotdeauna ai procedat aşa ?

— N-am mai avut de-a face cu vreo pasăre Bum-bum înainte de a veni pe Miage.

— Ce te face să crezi că există o legătură între struţul ăsta diabolic şi...

— Am să vă lămuresc tot ce cred, spuse Kellus. Poate că asta ne va îngădui să lucrăm în deplină înţelegere.

Cîteva clipe de tăcere grea se aşternură după ce ornitologul îşi sfîrşi explicaţiile. Chafiro părea buimăcit.

— În definitiv, spuse el în cele din urmă, Bum-bum e pentru *dumneata un post de radio montat pe picioare.*

— Cam aşa, da. Are totuşi mai multe lungimi de undă. Prinde un număr extraordinar de frecvenţe...

— Dar e o poveste nebunească, Berg ! O pasăre care se plimbă cu un post în tîrtiţă... Mărturiseşte că dacă înaintăm un raport pe chestia asta...

Kellus ridică din umeri.

— Nu există poveşti nebuneşti cînd e vorba de studiul unei forme de viaţă extrasolare... Oamenii vor mai întîlni, fără îndoială încă multe fenomene pe care nu le vor putea înţelege ades... Cu toate că imaginea dumneavoastră e niţel... cam trivială, e exact faptul că Bum-bum posedă un complex receptor în interiorul trupului ei.

— Un emiţător e şi el destul de absurd, Berg. Dar ai făcut aluzie la un receptor, şi pe drumul ăsta nu te mai pot urma.

Kellus se scărpină la bărbie şi zîmbi :

— Treaba asta mi se pare totuşi aproape logică, acum. Şi cred că n-am să întîrzii să dau de soluţia finală... Vreau să spun de soluţia problemei lui Miage.

— Atîta tot ?

— Ascultaţi... Dozzi şi cu mine cît pe ce să pierim din pricina cîrtiţelor care încercau să ne îngroape. Şi sfredelitele s-au abătut asupra bazei atunci cînd Bum-bum era în culmea turbării ! Nu-i cît se poate de limpede ? Bum-bum percepe emisiunile noastre de radio cu frecvenţe multiple. Dialogurile, buletinele noastre de ştiri sînt pentru ea insuportabile. Dimpotrivă, unele muzici îi fac plăcere şi, în clipele astea, e foarte sociabilă. Muncind mult, am putea să facem din ea o prietenă şi, cine ştie, o colaboratoare a omului. Amintiţi-vă de grovele de pe Ursa Mare... Atunci de ce n-ar fi exactă a doua

mea ipoteză? E foarte cu putință ca Bum-bum să aibă o anume influență asupra celorlalte patru forme de viață care ne atacă uneori.

— Prevăd zile neplăcute, spuse Chafiro, strîmbîndu-se.

Dar Kellus citi în privirea lui că partida era cîștigată.

AL DOILEA VIRAJ

Ploua. Kellus privea priveliștea încețoșată, verde și cenușie, clădirile cu turnurile lor radar părînd triste și deodată nespus de vechi și, mai departe, arhitectura lucitoare a Transmițătorului.

— Sînt sigur că ne va iubi..., șopti el. Atîrnă numai de noi să nu-i facem vreun rău...

— Ce spui? întrebă Natașa, care intrase, aducîndu-l cu ea pe Carel, ud leoarcă pentru că se jucase prin curte.

Kellus nu răspunse. Întinse un deget și strigă:

— Uite-o!

Marea siluetă familiară a păsării Bum-bum se ivise în ploaie. Cu pliscul înălțat spre cer, păsăroiul își răsucea alene capul. Părea să pîndească stropii de ploaie.

— Ce-i la radio?

— Norii de pe Viță-verde, spuse ea, zîmbind cu melancolie.

— Pare să-i placă. Notează asta undeva, dragă.

— Ai de gînd să alcătuiești o listă completă a gusturilor ei muzicale?

— Da de unde! E destul să stabilim categoriile... În afara cazului cînd mi le-ar comunica ea însăși.

— Uneori mă neliniștești.

— N-ai de ce. Dacă Bum-bum comunică cu cîrtițele, cu bondarii sau păianjenii-dansatori, o poate face și cu mine sau cu un altul... oricine ar fi.

Kellus se trezi a doua zi în zori și se îndreptă către rîu. Abia ajunsese în poiană că încremeni, simțind o primejdie. Bum-bum își părăsise colinele; îi deslușea silueta înaltă zbuciumîndu-se încoace și încolo, la capătul poienii. Și mai era ceva... Un freamăt al văzduhului.

„Hait — își spuse —, începe din nou!"

Trecu îndărăt vadul și, în clipa cînd puse piciorul pe mal simți solul vibrînd. Totodată i se păru că niște fire lipicioase îi atingeau obrazul. Atunci își aminti de descrierile lui Gallela și se năpusti spre bază.

Dar păianjenii-dansatori, cînd atacau, erau numeroși. Firele lor păreau că se încheagă din senin, iar pînza fu, la un moment dat, prea groasă pentru ca Berg să mai poată înainta. Se opri gîfîind și chemă baza:

— Chafiro..., mă auziți? Nu primi nici un răspuns. Chafiro..., faceți să înceteze imediat emisiunea! Aici Kellus Berg. Mă auziți?

Tot nici un răspuns.

Izbuti să ajungă la mînerul aruncătorului-de-lumină și, reglîndu-i puterea la minimum, stropi de jur-împrejur. Un suflu arzător se ridică din iarba pîrjolită. Firele se chircirăși pieriră, lăsînd în

urmă un ciudat miros înțepător. Kellus văzu atunci păianjenii-dansatori. Păreau că plutesc în văzduh, la șase sau șapte metri înălțime. Trupul le era plat și translucid, iar labele lor aminteau mai degrabă de niște tentacule. Le mișcau încet, într-un dans malefic.

„La dracu cu Regula de Agresiune!" — își spuse. Și trase în ciudatele arachnide, care luară foc ca niște baloane de hîrtie. Apoi fugi mai departe, către bază.

De cum trecu de intrare își dădu seama de pericol. Vedea păianjeni deasupra curții, dar lîngă ferestre descoperi niște nori întrucîtva strălucitori : sfredelitele !

Se năpusti către intrarea principală, schimbînd din goană lungimea de undă.

— Natașa ! Ce se petrece ?

Nu deslușea decît niște paraziți slabi. În prag se opri încă o dată pentru a face uz de armă asupra unui nor învîrtejit de sfredelite. Se strîmbă simțind mai multe înțepături la încheietura brațului și pe obraz.

Apoi năvăli înăuntru. Sfredelitele se aflau și aici. Și cîțiva păianjeni, ale căror trupuri străluceau în semiîntuneric.

Ajunse la scara automată care se puse imediat în mișcare către primul etaj. Schimbă iarăși lungimea de undă și *auzi*, în sfîrșit, emisiunea de pe Marte.

Așadar, asta era ! Știrile. Bum-bum trebuia să fie furioasă... Dar, de fapt, unde era ?

Kellus alungă întrebarea și se aruncă în culoarul principal, care ducea la sala de emisie. Dar se opri îndată, descoperind patru oameni cu măști, care gemeau pulverizînd nori de insecticide. Văzu că mîinile le erau roșii, de pe acum deformate de bășici și de coșuri.

— Opriți ! strigă el. Nu folosește la nimic !

Alergă pînă la capătul culoarului. În sala de emisie se mai aflau doi tehnicieni. Stînd pe vine, unul scotea niște gemete surde, scărpinîndu-și spatele cu furie, în vreme ce al doilea, rezemat de perete, flutura în toate direcțiile o mînă de buletine.

— Întrerupeți, idioților ! urlă Kellus.

Dar între timp și ajunse la banda ce urma să se deruleze încet prin fața ochiului de lectură. Izbi dintr-o dată, și cu totul la întîmplare, mai multe butoane. Ochiul se stinse și banda se opri.

Trecură cîteva secunde, apoi începură să se audă tot felul de zgomote. Bravii pionieri de pe Miage ieșeau din dulapurile și ungherele în care se adăpostiseră. Trape se ridicau și fețe umflate de coșuri sau galbene de spaimă se iveau. Viața revenea încet-încet, pe cînd sfredelitele se trăgeau afară și păianjenii-dansatori, încetîndu-și baletul otrăvitor, piereau în cele dintîi raze ale lui Wiz.

Dar o larmă cumplită se ridică deodată și un snop de scîntei albastre urcă deasupra turnului vest. Apoi se văzură trîmbe de fum și un nou zgomot, de parcă o navă de transport s-ar fi prăbușit peste bază.

O lampă roșie clipea în sala de emisie.

— Alarmă la Transmițător ! strigă tehnicianul cu obrazul desfigurat de bășici.

— Bum-bum ! răcni Kellus.

Nefericitul Chafiro era iar la infirmerie, împodobit cu o nouă serie de bășici. Doar cu mare greutate izbutea să-și miște buzele.

— N-ar fi trebuit să puneți banda asta ! tună Kellus. Transmițătorul s-a prăbușit, Bum-bum a fost ajutată de cîrtițe. Va fi de bună seamă nevoie de săptămîni de zile pentru a pune totul în ordine...

— Confederația..., începu anevoie Chafiro.

— Nu poate să ne ajute cu nimic. Și mai există, măcar, Confederația asta ? Mai bine ascultați-mă. Ați văzut că am avut dreptate în toate privințele...

Kellus nu obținu acordul lui Chafiro decît a doua zi. La prînz fură distribuite în toată baza și îndeosebi tehnicienilor de la stația de emisie noile hotărîri ale directorului. Și în cursul după-amiezii cei 182 de Cercetași ai Confederației repartizați pe marele continent de pe Miage puturā asculta restul știrilor, șoptite pe melodia Venusiana mea s-a-napoiat, cu acompaniament de harpe și de neolire.

Primăvara veni dintr-o dată și Wiz păru să se strecoare în fiecare anafor al rîului. Copacii-fluturi de pe coline se făcură trandafirii, iar cerul fu străbătut de zborul încet și palid al marilor păsări călătoare.

Bum-bum își plimba cei cinci metri pe deasupra ierbii noi, semănată cu flori nemaipomenite, și venea des în apropierea bazei.

Armonia domnea. Spre mirarea lui Chafiro, oamenii bazei și Cercetașii se obișnuiseră să-și fredoneze comunicațiile radio.

Kellus îi spuse într-o seară Natașei :

— Bum-bum mă neliniștește... *Eșarfe de stele se iveau pe cer.* Lunile nu răsăriseră încă, dar farul de aur de pe Canope își și punea reflexele pe fațadele clădirilor. Ceva nu-i în regulă. Și nu sînt singurul care simte asta. Dozzi a făcut ieri o aluzie... S-ar zice... s-ar zice că Bum-bum, păianjenii, bondarii, cîrtițele și sfredelitele formează un grup aparte...

— Dar a existat un exemplu asemănător și pe Pămînt, nu ? spuse Natașa. Animalele din Australia erau diferite de tot ce se putea întîlni aiurea.

Kellus dădu din cap.

— Dar erau străine, fapt dovedit în repetate rînduri. Și Bum-bum e străină în lumea asta. Nu-i la locul ei. Mă întreb chiar dacă e... un animal.

Natașa se încruntă.

— Cum ? Vrei să spui că ar putea fi o mașină ?

— Nu chiar o mașină, nu. Dar — acum mai bine de o sută cincizeci de ani — geneticienii au făcut pe Pămînt experiențe tulburătoare. Au creat androizi care se comportau în mod inteligent și erau de neîntrecut în specialitatea lor.

— Bum-bum ? Un android ?

— E foarte cu putință. Am început să lucrăm împreună cu colegii de la celelalte servicii.

— Și le-ai vorbit de ipoteza asta ?

— Nu încă... Dar am s-o fac mîine. O să putem apoi lucra mai în voie. Plexul V al păsării Bum-bum îi fascinează pe biologi, știi. Poate fi găsit, într-o formă simplificată, la cîrtițe și bondari. La sfredelite și păianjeni e nițel mai altfel...

— Știu, zise cu blîndețe Natașa. Nodul în X, nu-i așa ?

Kellus zîmbi.

— Așa e. Nodul în X.

— Victorie, spuse el a doua zi. Nu numai că lucrăm împreună, dar băieții de la electronică și de la chimie stau tot timpul cu noi. Știi ce-o să încercăm ? O să încercăm să construim un aparat ca să stăm de vorbă cu Bum-bum.

— Nu crezi că mergeți prea departe ? Vreau să spun : credeți realmente că Bum-bum e o ființă de rasă superioară, cu care poți vorbi cum ai vorbi cu un om ?

— Aproape. De fapt, Gesraud, șeful biologiei, crede că Bum-bum trebuie să răspundă la unii stimuli radio.

Natașa ridică din umeri.

— Muzica liniștită pare să-i facă plăcere, de acord. Și se înfurie cînd sporovăim pe unde. Dar de aici pînă la a-ți închipui...

Jignit, Kellus nu răspunse. Peste două zile aflaseră.

SOSIRE

— Şi vorbeşte ?

— Cîntă, să zicem, răspunse Kellus. Necazul e că schimbă ades *lungimea de undă şi-i nevoie de multă atenţie ca s-o poţi urmări...*

— Şi ce povesteşte ?

— Copilării... Lucruri fără mare importanţă.

Mai merseră cîţiva paşi. Scurta primăvară de pe Miage făcea loc verii. Roiuri de muşte albastre vîrstau după-amiaza sub razele arzătoare ale lui Wiz. Copacii-fluturi erau de un roşu aprins şi cete de peşti microscopici ţîşneau în apele rîului, între două bulboane.

— De fapt, zise Kellus, încă nu prea înţelegem foarte bine discursurile lui Bum-bum. Dar de un lucru sîntem siguri : ştie că o ascultăm. E un android nespus de deştept. Dacă ajungem să ne facem înţeleşi, ne va fi o aliată folositoare.

— Atunci nimic nu te mai nelinişteşte ? întrebă Nataşa.

— Aş dori să-i cunosc pe cei care au creat-o pe Bum-bum şi bondarii, păianjenii-dansatori şi sfredelitele... Aş vrea să ştiu dacă au pierit sau dacă ne aşteaptă undeva. Dar, mai ales, mi-ar plăcea să cunosc rostul lui Bum-bum...

Ajunseseră la cercul vorbăreţ al bărbaţilor şi femeilor de la bază. Nemişcată asemenea unei uriaşe statui caricaturale, Bum-bum îşi îndrepta pliscul roşu către complexul aparat pe care, cu două zile în urmă, Dozzi îl botezase „bum-bumor".

— Berg, spuse cu un zîmbet radios Chafiro, nu ştiu cine ne-a lăsat un asemenea dar, însă pasărea asta drăcească ne va fi cîndva folositoare.

— Intocmai, răspunse Kellus, mă întrebam dacă a fost făcută pentru a fi folositoare... sau pentru altceva.

— Bum-bum ! făcu Bum-bum, de parcă i-ar fi înţeles cuvintele.

Vara trecea şi iarba îngălbeni. Rîul se făcu un firicel de apă. Copacii-fluturi se preschimbară în tufe triste. Pe cerul aproape alb, Wiz era o scînteie toridă. Transmiţătorul reparat revărsa material de construcţie menit măririi bazei. Erau anunţaţi cei dintîi „civili".

— Iată, spuse Kellus intrînd în biroul lui Chafiro.

— Iată ce ?

Ornitologul depuse un volum uriaş în faţa directorului.

— Dosarul Bum-bum complet. Adică al androizilor de origine necunoscută descoperiţi pe Miage din sistemul lui Wiz de către glorioşii cercetători ai Confederaţiei celor Patru Provincii.

Chafiro mormăi, zîmbi, mîngîie dosarul şi făcu o strîmbătură.

— Cu dumneata, Berg, niciodată nu sînt sigur că am terminat.

— Şi aveţi dreptate...

Chafiro oftă.

— La ce te mai gîndeşti, Berg ? Vrei să faci din struţul dumitale muzical un mare compozitor ?

— Dacă se află aici un mare compozitor, acela sînt eu, spuse Kellus. Iertaţi-mi lipsa de modestie. Scoase din scurtă un teanc de foi. Dosarul ăsta va veni în continuarea celui pe care vi l-am predat.

— Şi subiectul ?

— Tot Bum-bum. Sau, mai degrabă, rostul lui Bum-bum. Kellus își încrucișă mîinile și privi țintă spre director. După părerea dumneavoastră, Chafiro, de ce a putut fi pus la punct un asemenea android ?

— Habar n-am... Și greșești bătîndu-ți capul cu asta. Cei care au creat-o pe Bum-bum și insectele astea îngrozitoare erau străini, Berg, ființe pe care, fără îndoială, nu le vom cunoaște niciodată. Și, crede-mă, așa e bine. Miage va fi deschisă colonizării și Bum-bum va constitui o curiozitate, o atracție.

Kellus zîmbi.

— Dar trebuie să știm ! spuse el. Pe unele lumi se află ruini ciudate și arheologii extrasolari încearcă să ghicească ce civilizație le-a putut înălța. Pe Luna-Urii, în sistemul lui Vialle, a fost descoperit...

— Știu ! Dar Bum-bum e un android, ca și cîrtițele și celelalte plăgi... Se reproduce și se comportă ca o ființă vie, chiar dacă e un fel de... de jucărie.

Kellus se ridică dintr-un salt.

— Ce ați spus ?

— Eu ? Că Bum-bum n-are nici o...

— Nu. Ați spus că e o jucărie, un fel de jucărie...

— Dumnezeule mare, Berg, doar n-ai să....

Dar Kellus și ajunsese în curte.

„Bum-bumorul" era pregătit și Kellus așeză banda în fața ochiului de lectură. Apoi își îndreptă trupul și întinse un deget :

— Am înregistrat pe banda asta o compoziție muzicală. N-am fost niciodată un artist și regulile fundamentale ale muzicii mi-au scăpat întotdeauna. Dar am folosit toate cunoștințele adunate în cursul ultimelor luni asupra păsării Bum-bum. Ridică fruntea spre pasărea cea mare. Ochii ei fațetați reflectau soarele și gîtul ei lung se legăna ușurel deasupra asistenței. De fapt, muzica pe care o vom transmite e o sinteză a diverselor bucăți cunoscute prin faptul că o mișcă simțitor pe Bum-bum. Ele nu seamănă totuși cu nimic cunoscut și tocmai muzica asta evocă, poate, limbajul pe care trebuie să-l fi folosit cei ce au creat-o pe Bum-bum, odată cu ceilalți androizi.

Tăcu, iar Varkov porni banda. O stranie muzică se înălță atunci. Ritmul ei era destul de sprinten, de iute. Notele goneau cu stranii aliterații, cu întreruperi și suișuri neașteptate. Te duceau cu gîndul la o cursă extraordinară, la o șarjă războinică.

Și pasărea Bum-bum păru să se trezească. Prudentă, asistența se depărtă. Cele două picioare lungi tremurau convulsiv. Chafiro privi cu neliniște spre Kellus. Dar ornitologul îi zîmbi liniștitor.

Bum-bum începu deodată să alerge în lung și-n lat. Urmărea în felul ei ritmul muzicii și, timp de cîteva minute, brăzdă poiana încoace și încolo, zvîrlindu-și picioarele ca pe niște resorturi și în-

dreptîndu-şi ca o suliţă pliscul roşu. Adunate îndărăt, pseudopenele nu se mişcau.

Ritmul muzicii se precipită atunci şi Bum-bum porni. Fantastică maşină însufleţită, ea atinse într-o clipă limita poienii şi pieri printre coline într-o ţîşnire de frunze uscate.

— Asta-i, spuse vesel Kellus. A luat-o din loc... Acum toate privirile erau aţintite asupră-i. Liniştiţi-vă, adăugă el, are să se întoarcă. Ne-ar lipsi prea mult. Dar cred că am cam izbutit. Muzica asta o pune literalmente în mişcare.

— În mişcare ? întrebă Chafiro. Zi mai degrabă că goneşte de parcă penele i-ar fi luat foc.

Kellus se aşează pe cutia „bum-bumorului".

— M-am întrebat multă vreme care a fost rostul lui Bum-bum, ce aşteptau de la ea..., să zicem, constructorii ei. I-am studiat cu încăpăţînare morfologia şi mi-am spus că, avînd asemenea picioare...

— Un alergător, zise Chafiro. O pasăre alergătoare...

Kellus încuviinţă, plecîndu-şi capul.

— Rasa asta necunoscută trebuie să fi fost foarte evoluată pentru a crea un android inteligent ca Bum-bum — pentru că e inteligentă —, numai şi numai ca să facă din ea un animal de curse...

În clipa aceea Bum-bum se ivi iar în depărtare şi se apropie, lăsînd în urma ei o dîră de praf alb. Străbătu rîul, trecu ca o săgeată pe dinaintea asistenţei uluite şi se depărtă din nou, biciuind solul cu picioarele ei ca două nemaipomenite biele.

— Fantastic, spuse Chafiro. Se apropie de Kellus, zîmbi şi adăugă : Şi totuşi... care poate fi rostul celorlalţi ? Al bondarilor roşii, al păianjenilor şi...

Kellus îşi ridică mîinile spre cer.

— Asta, zise, e treaba colegilor mei de celelalte specialităţi. Ştiţi prea bine, Chafiro, că am oroare să pun probleme.

Toamna se apropia atunci cînd Transmiţătorul se apucă să reverse cohorte de civili, candidaţi pionieri pentru Miage care căscau ochii auzind tehnicieni serioşi fredonînd în jurul lor. De pe terasa unuia dintre noile turnuri Chafiro şi Kellus contemplau invazia paşnică şi zgomotoasă.

— Cîndva, spuse Chafiro, cînd lumea asta va fi devenit independentă, că ăsta-i destinul tuturor lumilor, ai să fii considerat drept părintele planetei Miage. Vei fi omul care a pătruns taina păsării Bum-bum...

— Poate, răspunse liniştit Kellus, afară numai de cazul în care voi rămîne genialul compozitor al Cursei păsării Bum-bum, operă muzicală în şase părţi pentru multe şi felurite instrumente : galop de probă, pornire, primul viraj, linie dreaptă, al doilea viraj şi sosire...

Chiar în clipa aceea pasărea Bum-bum trecu într-o viteză uluitoare prin faţa bazei şi zvîrli un răsunător şi mîndru Bum-bum !

În româneşte de VLADIMIR COLIN